

Sygn. akt I CSK 181/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa G. spółki z o.o. z siedzibą w K.
przeciwko L. spółce z o.o. z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.).

Uzasadniając występowanie przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżąca wskazała, że wykładnia art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. budzi poważne wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w zakresie odnoszącym się do rabatów cenowych udzielanych zbiorczo w odniesieniu do towarów objętych jedną dostawą, kilkoma dostawami lub wszystkim dostawami w danym okresie czasowym. Dodała, że przepis art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. nie wymienia literalnie, jakiego rodzaju opłaty są czynem nieuczciwej konkurencji.

Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy wypowiadał się w przedmiocie wykładni art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. we wskazanym przez skarżącą zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., I CSK 236/13, nie publ.). Ostatecznie powstałe w orzecznictwie rozbieżności interpretacyjne rozstrzygnął w uchwale z dnia 18 listopada 2015 r. III CZP 73/15 (Biul. SN-IC z 2015 r., nr 12), w której stwierdził, że w stosunkach handlowych między nabywcą prowadzącym sieć sklepów a dostawcą nie jest wyłączone uznanie zastrzeżonej w umowie premii pieniężnej uzależnionej od wielkości obrotów za rabat posprzedażowy niestanowiący opłaty przewidzianej w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy między innymi stwierdził również, że stanowisko to nie oznacza, iż postanowienia umowy przewidujące takie premie są wyłączone spod kontroli sądu na gruncie powyższego przepisu. Dopuszczalne jest badanie przez sąd, czy w ustalonej w umowie marży lub premii nie mieści się ukryta, niedozwolona „opłata półkowa”, a więc czy rabat nie jest jednak inną niż marża handlowa opłatą. Wskazał również okoliczności, które mogą uzasadniać taką ocenę i wskazywać, że zastrzeżenie rabatu było pozorne, co z kolei prowadziłoby do uznania rabatu za opłatę niedozwoloną w rozumieniu art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. Sąd Najwyższy stwierdził w konsekwencji, że nie budzi wątpliwości, iż w razie sporu o charakter opłaty innej niż marża, każdy przypadek wymaga oddzielnej analizy, a końcowe wnioskowanie zależy w równym stopniu tak od treści umowy, jak i sposobu jej wykonania, a więc okoliczności faktycznych sprawy.

W związku z tym, że Sąd Najwyższy wypowiedział się już w zakresie wskazanym przez skarżącą, a zatem nie istnieje potrzeba wykładni art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).